

Türk edebiyatına son devrin çok güzel şiirlerini hediye eden büyük şair Mehmet Akif vatandan on bir senelik bir ayrılıktan sonra tekrar aramıza kavuştu. Fakat İstiklâl Marşı'nın millî his, millî heyecan ve millî şiir mey- dana getiren bu büyük şairi Akif yurda hasta döndü. Şimdi hastanede tedavi altındadır. Yedigün muharriiri Akif'le konuştu. Onun yurttan ayrı yaşadığı günlerdeki hatıralarını, intihalarını topladı. Günün birinde sessiz sedasız yola revan olarak, vatan ufuklarını aşan şair Mehmet Akif, tam on bir yıl süren bu uzun seferin sonunda, işte bembeyaz bir hastane odasının, bembeyaz bir yatağında solgun,

mecalsiz ve bitap yatıyor. Başucundaki sandalyeye oturdum. Ak kılların çerçevelediği bu sapsarı yüze, bu gevşemiş, sarkmış çizgilere, bu yorgun ve dalgın gözlere bakıyorum, zaman denen şeyin kudretini, hayat denen efsanenin sırrını bilmek istiyorum, sonra, yavaşça soruyorum.

- Özledin mi bizi üstat?...

Dudaklarını hiç kıpırdatmasaydı, hiç ses çıkarmasaydı bile, bu zehir gibi gülümsemesiyle her şeyi söylemiş olurdu.

- Özlemek mi oğlum.. Özlemek mi?...

Bu acının büyüklüğünü bir daha kendi içinde görmek ister gibi gözlerini yumdu, sonra, kesik kesik konuştu:

-Mısır'dan üç gecede geldim. Bu üç gece, otuz asır kadar uzun sürdü... Orada on bir yıl kaldım.. Fakat bir an oldu ki, on bir gün daha kalsaydım, çıldırırım..

- Hasret...

Kupkuru dudaklarından kendi gibi solgun bir ses sızıyor:

-... Çok acı...

- Ya kavuşmanın sevinci?

- Onu sorma oğlum.. Onu ben kendi kendime bile soramıyorum... Ancak yazık ki vapurdan çıkar çıkmaz, yatağa düştüm, hiçbir şey göremedim.

- Ve kendi kendine söylüyor:

-Cennet gibi yurdumdayım ya... Çok şükür. Hastalığı akla geliyor;

- Karaciğerim, dalağım şişmiş, geldik, yattık burada. Müşahede altına aldılar, bakalım ne olacak?.

Eski hatıralarını deşiyorum. Millî Mücadele'nin ilk günlerinde Ankara istasyonunda karşılaşışımızı hatırlıyorum.

— Evet.. diyor, İstanbul'dan, mücahede aleyhine fetva çıktığı gün ayrılmıştım. Üsküdar'dan araba ile şimdi ismini hatırlamadığım bir köye gittik, oradan "Cuma"yı tuttuk. O zaman Adapazarı'nda karışıklık lar vardı, kenarından geçtik, kâh öküz arabalarıyla, kâh beygirlerle Lefke'ye geldik ve trenle Ankara'ya ulaştık... Ankara... Yarabbi ne heyecanlı, helecanlı günler geçirmiştik... Hele Bursa'nın düştüğü gün... Ya Sakarya günleri... Fakat bir gün bile ümidimizi kaybetmedik, asla ye'se düşmedik. Zaten başka türlü çalışılabilir miydi? Ne topumuz vardı, ne tüfeğimiz... Fakat imanımız büyüktü."

Yorgun, susuyor..

- İstiklâl Marşı'nı nasıl yazdınız?

Yavaşça yatağında doğruluyor, yastıklara yaslanıyor, sesi birden canlanıyor:

- Doğacaktır, sana vadettiği günler hakkın!..

Bu, ümitle, imanla yazılır. O zamanı düşünün... İmanım olmasaydı yazabilir miydim. Zaten ben, başka türlü düşünüp, başka türlü yazanlardan değilim. Bu, elimden gelmez. İçimde ne varsa, bütün duygularım yazılarımdadır...Şu var ki,"İstiklâl Marşı"nın şiir olmak üzere bir kıymeti yoktur. Ancak tarihî bir değeri vardır."

Ve,gözleri,yemyeşil Şişli sırtlarında, dilinde bir dua gibi aynı nağme titriyor:
Kimbilir belki yarın, belki yarından da yakın.

-Ya büyük zafer üstadım.. O anda ne duydunuz?

Kalbi durmuş gibi sarsılıyor, sonra bir anda yeni- den canlanmış gibi,nereden geldiği bilinmez bir ışık- la gözlerinin içi gülerek:

- Ah... diyor:

Ve bir lâhza bırakıyor kendini bu eşsiz sevincin koynuna... Dalıyor.. Ve, sesinin ta içten dudaklarına dökülüşünü seziyorum:

- Allah'ım ne muazzam zaferdi o!.. Ortalık hercü-merç oldu...Beş altı saat içinde bir başka dünya doğdu. Tekrar gözlerini: yumuyor : -Ve biz, mest olduk!..

-O zaman bir şey yazmadınız mı?

-Artık benim ne düşünecek, ne duyacak, ne yazacak, hatta ne yaşayacak takatim kalmıştı.. Bizim dilimiz tutulmuştu.Ordu,bizzat yazıyordu. Üstadı ziyarete gelenler, görüşmemize ikide bir de fasıla veriyorlar. Hastabakıcı hemşirenin getirdiği yemek tepsisi odayı bir parça boşaltıyor, şimdi, o, ağır ağır çorbasını içerken bir yandan da benimle konuşmak nezaketini gösteriyor:

Mehmet Âkif'le Son Röportaj

Ahmet Türkan tarafından yazıldı
Cumartesi, 04 Mayıs 2024 00:11 -

- Mısır'da nasıl vakit geçirdiniz?

- Kahire'nin yirmi beş kilometre cenubunda Helvan vardır. Sakin asude bir köşedir. Orada oturdum.

Zaten, tab'an münzevi bir adamım. Gürültüyü sevmem. İstanbul'da iken de böyle idim. Mısır'da da Darülfünun işi çıkıncaya kadar Helvan'da yaşadım. Son zamanlarda Kahire'ye indim.

- Sevdiniz mi Mısır'ı?

- Var, güzel tarafları var... Bilhassa kışın... hoş yazın da, sıcak iklimlerde bulunduğum için muzdarip olmazdım. Orada sıcak da sürekli değildir, evler de ona göre yapılmıştır. En sıcak günlerde odaların harareti yirmi sekiz, otuzdan fazlaya çıkmaz... Fakat bir yaz günü İstanbul... Bu doğup büyüdüğüm, bütün dostlarımın yaşadıkları İstanbul, hele Boğaz gözlerimin önüne gelince...

- Mısır' da neler yazdınız?

Geçmişten adam hisse kaparmış... Ne masal şey! /Beş bin senelik kıssa yarım hisse mi verdi? /Tarih'i "tekerrür" diye tarif ediyorlar; /Hiç ibret alınsaydı, tekerrür mü ederdi?

Ve üstadın Helvan'da yazdığı "Firavunla Yüz Yüze"sinden şu son parçayı alıyorum:
Bileydin, ey koca Mısır'ın ilâhî üryanı! /Mezara, heykele ait bütün bu velveleler/ Bekan için mi hakikat? Meramın oysa, heder:/ Evet, bütün beşerin hakkıdır beka emeli/ Fakat bu hakkı ne taştan, ne leşten istemeli!

- Kolay mı yazarsınız?

Dudaklarına götürdüğü bardağı yana çekerek:
-Hayırlı., diyor.

Ve suyunu içtikten sonra, devam ediyor:

-Çok uğraşırım.. Epeyi çalışırım.. Mevzuu uzun boylu kafamda işlerim... nihayet kâğıt ü/erine naklederken de hayli yorulurum.

- Zevklerinizi sorabilir miyim üstadım?

Hafifçe gülümsüyor. Ve "zevk" diye dünyada bir şey var mı der gibi yüzüme bakıyor:

- Zevk mi?. Benim zevklerim mi?. Eğer sevdiği eserleri okumak, hoşlandığı mevzuları yazmak için uğraşmak, nihayet düşünmek, yapayalnız, bir köşeye çekilerek, sessiz sedasız düşünmek

Mehmet Âkif'le Son Röportaj

Ahmet Türkan tarafından yazıldı
Cumartesi, 04 Mayıs 2024 00:11 -

bir zevkse.. Eh benim de zevklerim var demektir.

Çorbasından başka bir şeye el sürmeyen şaire, hastabakıcı hemşire, yalvaran bir sesle öteki yemekleri gösteriyor:

-Siz yorulmayın, ben vereyim..

- Yiyemiyeceğim..-

Bir parça sütlâç..

-Mümkün değil.. Rica ederim ısrar etmeyin... Ve bana dönüvor:

— Eskiden beri yemekle başım hoş değildir... Sigara da içmem... Şimdi doktorlar zorla ye, deyip duruyorlar... Zorla ne olur ki, yemek yenebilsin?

Tekrar yatağına geçince, ben de vedaya hazırlanıyorum. Ve ayak üstünde soruyorum:

- Neler yazacaksınız?

- Biraz kendime gelirim, yazacak şeylerim hazır.. Eliyle birkaç defa başına vuruyor:

- Var kafamda hazırlanmış mevzularım..

- Ya en son yazınız?

- Mısır'da geçen sene bir resmimi çekmişlerdi. Güneşli bir hava idi, gölgem de upuzun, kumlarda duruvordu. Bu resmin altına şöyle yazmıştım:

Hepsi göçmüş, hani yoldaşlarının hiç biri yok

Sen mi kaldın yalnız, kafileden böyle uzak

Postu sermekse meramın yola, serdirmezler

Hadi, gölgenle beraber silinip gitmene bak.

Ve kupkuru kaim dudaklar birbirine yapışıyor...

1 Temmuz 1936 - Kandemir